

Teza: wymiar kary

Zgodnie z art. 424 § 2 k.p.k. w uzasadnieniu wyroku należy przytoczyć okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary.

Sygn. akt: WO-157/16

POSTANOWIENIE

z dnia 22 lutego 2017 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Janina Kruszevska

Sędziowie: SWSD Jolanta Teresa Ruszczak - sprawozdawca

SWSD Piotr Kubik

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Bronisława Kachnikiewicza po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2017 r. w Warszawie na rozprawie sprawy radcy prawnego R. K. obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

na skutek odwołania pokrzywdzonego - J. J. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 12 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt: D 72/K/2016,

postanawia:

zwrócić akta sprawy o sygn. akt D 72/K/2016 Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach celem uzupełnienia uzasadnienia orzeczenia z dnia 12 lipca 2016 r. Sygn. akt D 72/K/2016 w zakresie orzeczonej obwinionemu kary upomnienia.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 12 lipca 2016 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach (zwany dalej OSD OIRP w Katowicach) uznał radcę prawnego R. K. winnym zarzucanego mu czynu, polegającego na tym, że: będąc od dnia 5 marca 2015 r. pełnomocnikiem z urzędu J. J. w postępowaniu kasacyjnym w sprawie Sygn. akt. Sądu Apelacyjnego w K. (...), sporządził w dniu 22 maja 2015 r. opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, którą przedłożył Sądowi Apelacyjnemu w K. w dniu 8 czerwca 2015 r., czym rażąco naruszył termin dwóch tygodni do zawiadomienia strony i sądu o tej opinii i orzekł wobec obwinionego karę upomnienia.

Od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Katowicach odwołanie w dniu 19 września 2016 r. na niekorzyść obwinionego wniósł J. J., zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości i wnosząc o jego zmianę zgodnie z treścią jego wniosku o ukaranie radcy prawnego, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. Z uzasadnienia odwołania wynika, iż pokrzywdzony uznaje wymierzoną karę za nieprawą, niewspółmierną do dokonanego czynu przez radcę prawnego. Zdaniem pokrzywdzonego orzeczona kara winna być surowsza - cyt. „zawieszenie w czynnościach zawodowych na okres trzech lat wraz z zakazem wykonywania zawodu”.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny postanowił na podstawie art. 449a k.p.k. zwrócić akta sprawy OSD OIRP w Katowicach celem uzupełnienia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia w zakresie wysokości orzeczonej obwinionemu kary upomnienia.

Zgodnie z art. 424 § 2 k.p.k. w uzasadnieniu wyroku należy przytoczyć okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary.

OSD OIRP w Katowicach obszernie uzasadnił podstawę prawną orzeczenia jednak w uzasadnieniu rozstrzygnięcia o wymierzonej obwinionemu karze (str. 3 uzasadnienia) ograniczył się do stwierdzenia: „... iż kara upomnienia jest wystarczającym środkiem dyscyplinującym dla tegoż radcy prawnego.”

Niniejsze stwierdzenie nie wyczerpuje przesłanek określonych w art. 424 § 2 k.p.k., który zobowiązuje Sąd do przytoczenia w uzasadnieniu okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary. Przepis tegoż artykułu nakłada na sąd obowiązek przytoczenia w uzasadnieniu wyroku okoliczności, które były rozważane podczas narady nad wyrokiem i zostały uznane za mające wpływ na wymiar kary.

Brak uzasadnienia w zakresie okoliczności wymierzenia obwinionemu kary upomnienia powoduje, że orzeczenie nie może być poddane prawidłowej kontroli, gdyż nie wiadomo dlaczego OSD OIRP w Katowicach wymierzył obwinionemu karę upomnienia, a nie wymierzył innej kary.

Powyższy brak uniemożliwia ocenę orzeczenia w zakresie prawidłowości rozstrzygnięcia o wymiarze kary, a tym samym zasadności wniesionego przez skarżącego odwołania, który domaga się orzeczenia kary surowszej.

Wydanie merytorycznego orzeczenia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny bez uzupełnienia uzasadnienia w zakresie wymierzonej obwinionemu kary byłoby równoznaczne z niedopuszczalnym przejęciem przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny kompetencji Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.